

Пикильо осѣти подновяванье на щастіе и на радость въ страдающето си сърце.

Аиша станж отъ мѣстото си и са управи тосъ часъ къмъ него.

И заведнажъ, като забрави и скърбъ и желанія, той счете себеси равенъ съ донъ Балтазара де-Цунига и съ Неаполитанскыя Намѣстникъ.

« Много добръ, Пикильо, рече му тя съ сладкыя си и вѣжливъ гласъ, много добръ! сега, време е да проводишъ питіята и сладката. »

Пикильо са намѣри като гръмнжтъ . . . пристѣпи нѣколко стѣпки като политаше, и рече на Пауло:

« Погрижи са, молиж ти са . . . защото не ми е добръ. »

И отиде бърже въ градината, като бѣгаше отъ шуа на танцытъ и на музиката, и отъ свѣтливытъ лампы, на които свѣтлынытъ стигахж чакъ до алеитѣ.

И като слѣдоваше все да върви . . . той стигнж до края на градината, въ колибката дѣто Кармена и Аиша бѣхж дошли едно време и го утѣшихж . . . И тамъ обладанъ отъ безмѣрна и люта скърбъ, той са спрѣ и наченж да пролива Петровы съззы.

А! либѣше той . . . лудыйтъ! либѣше изъ дълбочината на сърцето си! или подобръ любовта бѣше животытъ му, сществованіето му . . . еще изъ найнапредъ обичаше младата онѣзи мома! но само тогасъ, на зла честь, той го разумѣ.

Безъ да познава свѣта инакъ, освѣнъ по книгытъ, той имаше отъ друга страна доста опытъ, цото да може да оцѣни степенъта на безуміето си, и да измѣри бездната, на устата на които са намѣрваше. Мжкытъ му бѣхж неспособны и ужасны, бѣхж тъкмо таквызи каквыто Данте избра за да опише мжкытъ на пекѣла; и отъ която страна и да погледняше на положеніето си, той са убѣждаваше че не му оставаше друго, освѣнъ да каже тѣзи думы: *Безнадѣжностъ! безнадѣжностъ!*

И дѣйствително туй бѣше истината; но въ любовта истината не е здравыйтъ разумъ! ако са види неоторима на очитѣ ни, ний гы отвръщамы отъ нея,